

ἦτο, πόσον θαυμασία εἰς τὴν ἐγωιστικὴν αὐτὴν ἀπόλαυσιν!..

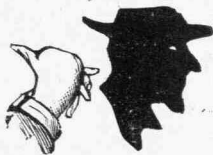
Ἀμφιβάλλω ἐν τούτοις ἂν εἰμπορεῖτε νὰ εὑρετε καὶ εὐ-
τυχέστερον ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀγορασμένον αὐτὸν Στέφανον.
Τί λέγετε ; οὕτω δὲν πρέπει νὰ γαπηθῆ καὶ νὰγορασθῆ κα-
νεῖς, διὰ νὰγαπαῖται πιστῶς καὶ αἰωνίως; Ναί, ναί! Χωρὶς
νὰ τὸ ἤξεύρη ἡ Εἰρηνούλα, ἦτο ἡ καλλιτέρα, ἡ τελειότερα,
ἡ πιστοτέρα σύζυγος. Διότι τὸν ἐπῆρεν αὐτὴ τὸν Στέφανόν
της. Ἡ μητέρα τῆς τον ἐπλήρωσε τίποτε ἄλλο!

Φυσικά, διὰ κανὲν ἄλλο ἀπὸ τὰ τόσα της δῶρα, δὲν τὴν
εὐγνωμονοῦσε περισσότερον. Καὶ ὁσάκις καμμία φίλη της
λέγει:

— Τί ὠραῖος ποῦ εἶνε ὁ ἄντρας σου!

— Βλέπεις, καυμένη; ἀπαντᾷ ἡ Εἰρηνούλα. Εἶνε ὁ ὦ-
ρον τῆς μητέρας!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

Ἐν τῷ μαγειρείῳ.

Ἡ κυρά. — Καλὴ Σοφία, δὲν ἔντροπεσαι νὰ πλένης τὰ πιάτα καὶ νὰ
τραγουδῆς, καὶ μάλιστα τέτοια πρόστυχα τραγούδια τοῦ δρόμου;

Ἡ ὑπηρέτρια. — Κυρία, κατὰ τὴ δουλιὰ ποῦ κάνω εἶνε καὶ τὸ τρα-
γοῦδι· μὲ τὸ πλούσιμο τῶν πιάτων δὲν κάνει καὶ καλλίτερο. Ὅτιαν πλύ-
νω τ' ἀσημικά, θ' ἀρχίσω τὴν Τραβιάτα.